

Een dansvakantie op Kreta

De dansvakantie in Kreta, 't is nog maar goed één week geleden, maar de danskriebels laten ons alweer uitkijken naar een volgend dansevenement. Zo gaat dat als je eenmaal gebeten bent door het dansvirus.

Maar alhoewel tegenwoordig alles (te) snel gaat, loont het toch de moeite om nog eens even stil te staan bij de vervlogen dansweek op het Griekse eiland in de Middellandse zee.

Voor de eerste keer waagde Danssport Vlaanderen zich op het glad ijs van een nieuwe andere buitenlandse bestemming dan Calpé en Rosas.

Aan inschrijvingen en interesse was er geen gebrek, want 20 koppels boekten de reis naar het eiland met de oudste beschaving in onze tijdrekening.

Met de voorlopige info en de obligatoire speurtocht via het w.w.w. als smaakmaker, waren de vooruitzichten strak gespannen. Zeker bij diegenen die de succesvolle sessies in Rosas en Calpé tijdens de voorbije jaren mochten absolveren.

Eerste voorzichtige contacten werden door de reiskandidaten echter al gesmeed tijdens één of meerdere dansnamiddagen, ingericht door Danssport Vlaanderen.

Een meevallertje werden de geplande reistijden. Met een heenvlucht om 06.00 uur 's morgens en een korte vlucht van drie uur, verloren we bijna niets van onze eerste dag. Daar tegenover stond dan weer een kleine tegenvaller omdat er 's nachts geen treinen naar de luchthaven reden, en we ons allemaal op eigen kracht naar Zaventem moesten begeven, een paar uurtjes nachtrust minder inclusief.

Op het afgesproken tijdstip trof het gros van de groep zich dan in de vertrekhal voor de incheckbalie van Thomas Cook. Het werd een hartelijk weerzien voor de meesten, zeker omdat vrolijke herinneringen aan voorgaande vakanties weer bovenkwamen.

Inchecken, wandelingetje naar de vertrekgate en een laatste koffie vulden de korte tijdspanne voor de vlucht. Het instappen en plaatsnemen verliep zonder problemen. Dat de meeste koppeltjes gescheiden plaatsen werden toebedeeld ervoeren sommigen als minpuntje.

Na een rustige vlucht was het even drummen aan de bagageloopband, maar alles viel in de plooi en al snel zaten we in de dubbeldek transportbus op weg naar het hotel. Het temperatuurverschil hakte er toch wel even in want we werden verwelkomd met een 33°. Een twintigtal graad meer dan in de voorbije nacht van het vertrek.

De eerste indruk van Kreta was dat van een typisch zuiders land in de ban van de toeristische exploitatie. De hobbelige korte rit naar de hoofdautostrade gaf ons het welgekend (Spaans) beeld dat we al in het achterhoofd hadden van vorige vakanties. De autostrade daarentegen had Hollandse normen, nieuw en vlak.

Na drie kwartiertjes rijden doken we af naar de kuststreek om te arriveren in Tales, een uitgedeind kustdorpje met kleine zandstranden en rotsige oevers.

Reikhalzend keken we uit naar het resort waar we een weekje zouden verblijven.

Met een bruuske stop en een alweer chaotisch uitladen van de koffers, landen we tenslotte op bestemming met name: Cactus Beach.

Het werd, zoals voorzien, een drummen aan de balie voor het inchecken en bekomen van de kamers. Engelse discipline bij het aanschuiven is een fenomeen dat bij ons Belgen moeilijk wortel schiet.

Na het innemen van de kamers en een snelle verfrissing ging het richting restaurant waar de verwachtingen meer dan ingelost werden met een rijke keuze aan bereide levensmiddelen. De eetzaal was best wel groot en ingedeeld in drie grote in elkaar lopende kamers met elk hun koude en warme voedselbedieningspunten, op hun beurt nog eens uitgebreid met terrasjes. Hier zou deze week geen enkel dieet stand houden. Het eten was lekker, overvloedig en goed gevarieerd.

Daarna ging het terug naar de kamers om verder uit te pakken en een kijkje te nemen in de omgeving. Maar de rust was van korte duur want nog diezelfde vooravond werden we door Leo en Ilse vriendelijk uitgenodigd op de dansvloer voor de eerste danspasjes.

De zaal zag er veelbelovend uit met een goede parketvloer en een spiegelwand. Minpuntje was een grote steunpilaar in het midden maar die werd professioneel omzeild door dansers en leraars. Verder liet de airco het aanvankelijk afweten maar dat werd nadien verholpen en eventjes was er verontrusting toen er water uit een plafondlamp begon te lopen. Kleine problemen die het lesprogramma zeker niet gestoord hebben.

In de loop van de komende week zouden we figuren krijgen in de stijlen chacha, trage wals, rumba, tango en samba. Vooral de "Rudolf" (trage wals) maakte indruk en werd voor de meesten een uitdaging.

Twintig uur dansles geïntegreerd in slechts een week dansvakantie is een flinke boterham, maar alsnog kregen we een groot deel aan vrije tijd voorgeschoteld en werd er integraal deelgenomen aan twee cultureel getinte uitstappen met boottocht naar Spinalonga (het eiland der melaatse bannelingen), strand-BBQ, het obligatoire bezoek aan het paleis van Knossos en het kuieren in de stadskernen van Heraklion. Hier wil ik dan wel even een lans breken voor de organisatie en een bloemetje werpen naar de begeleidende gids. De kleine lieve Kretense (of is het nu Griekse) dame vertelde zich het hart uit het lijf over Kreta en zijn geschiedenis. Met hart en ziel heeft ze ons begeistert met een meer dan uitgebreide kennis over haar land. Ze was vooral schattig omdat ze Nederlands sprak met een typisch 'Di Rupo-accent'. Het lokte aanvankelijk wel een glimlach uit, maar ze oogstte uiteindelijk applaus en zoveel respect dat menigeen haar met een warme knuffel bedacht bij het afscheid.

Een derde uitstap onder de vorm van een stevige wandeling was dan weer een kluitje voor de liefhebbers. Kortom, iedereen kwam aan zijn trekken en er was een goede verhouding tussen vakantie en danscursus.

Een week is een eeuw te kort om al de facetten van Kreta te ontdekken en te beleven.

Komt daarbij dat we eigenlijk in eerste instantie een danscursus voorop geplaatst hadden en uiteindelijk eerlijkheidshalve moesten concluderen dat dit alles een beetje veel was voor zo'n korte periode. Het werd ons wel duidelijk waarom Annemie en François er honderduit over konden vertellen. Zij waren er niet voor de eerste maal en waarschijnlijk ook niet voor de laatste.

Hoe dan ook kwam de vertrekdag onherroepelijk en vertrokken we, na een stevig ontbijt

natuurlijk, terug naar de 'heimat'.

Een probleemloze incheck en vlucht brachten ons terug naar Belgische bodem waar het afscheid hartelijk verliep en met een bagage aan opgedane kennis allerhande en de belofte aan een weerzien tijdens de reünie ging iedereen naar de eigen haardstee.

Alweer kan de dansliga, DANSSPORT VLAANDEREN, een pluim bijsteken op haar palmares. Een groep tevreden hobbydanssporters zullen niet nalaten hun ervaringen verder te vertellen en zodoende de aanstekelijke zaadjes verspreiden die mogelijkerwijze nieuwe dansers zullen laten geboren worden. De ervaren rotten kijken ondertussen nu al verder naar de eerstvolgende evenementen, maar Kreta zal zijn stempel en sporen nagelaten hebben.

Impressie voor U geschreven door Roland Martens uit Peer.

Danst met zijn vrouwke Irène in Waterhofkens te Hechtel/Eksel